

اداره خادسی

عنه بهشابه بازوی صاحبیل خاشده ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسؤلوی :

آرستووولوس ده خراسانی

'Ασ'Ολα

Τιμάται γρως. 2.

Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΣΥΝΟΜΙΑΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

ΑΝΘΗ

ην στιγμὴν αὐτήν, ποῦ σὰς γράφω, ἀγαπητοί μου φίλοι, ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι μου προβάλλει μία εὐμορφὴ ἀνθοδέσμη, μαυρωμένη ἀπὸ λουλουδία τῆς ἐποχῆς. Ἡ εὐωδία τῶν σκορπᾷ εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ

Τὸ θαῦμα αὐτὸ τοῦ ἐξαγνισμού τὸ κάμνει τὸ λουλουδί.

Καὶ διατί ὄχι ;

Τὰ λουλουδία, ἀγαπητοί μου, εἶναι τὰ τελειότερα προϊόντα τῆς δημιουργίας. Ἡ ἐπιστήμη δὲν συμφωνεῖ μὲ τὴν γνώμην βεβαίως αὐτήν, διότι ἡ ἐπιστήμη ἀποβλέπει εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν ὀργανισμῶν μάλλον, ὅταν δέλη τὴν τίγριν ἀνωτέραν ἀπὸ ἓν τριαντάφυλλον. Ἀλλὰ ἀπὸ ἠθικῆς ἀπόψεως, ἀπὸ ἠθικοῦ ποιοῦ, τὸ τριαντάφυλλον, τὸ τριφύλλι, ἡ μαργαρίτα, ἓνα εὐτελεῆς ἀκόμη λουλουδάκι, εἶναι τελειότερον, ἠθικώτερον δηλαδὴ ἀπὸ ὅλα τὰ ζῷα καὶ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον ἀκόμη αὐτόν.

Τὰ ζῷα καὶ ὁ ἄνθρωπος στηρίζουν τὴν συντήρησίν των ἐπὶ τὴν ἀδικίαν τῶν ἄλλων· τὰ ζῷα τρώγουν ἄλλα ζῷα διὰ νὰ συντηρηθοῦν, ροφῶν τὸ αἷμά των, τὰ ἀφαιροῦν τὴν ζωὴν των διὰ νὰ συντηρηθοῦν ἐκεῖνα. Ὁ ἄνθρωπος κάμνει κατὶ φοβερώτερον ἀπὸ αὐτό : ἀδικεῖ τὰς ἄλλας ὑπάρξεις, φονεῖ ζῷα ἀδυνατώτερα καὶ μὴ, καὶ μάλιστα ὄχι μόνον διὰ νὰ συντηρηθῇ, ἀλλὰ διὰ νὰ κάμῃ τὰς πλέον τρελλὰς ἰδιοτροπίας του, σχεδὸν χωρὶς ἀνάγκην. Καὶ ὅλ' αὐτὰ τὰ κάμνει μὲ ἐλαφρὰν συνείδησιν, ἀφοῦ σκοτῶνει ἓνα ζῷον ὄχι διὰ νὰ ζῆσθ ἀπὸ τὴν σάρκα του, ἀλλὰ μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ στολισθῇ μὲ τὰ πτερά του.

Τὸ λουλουδί εἶναι τὸ ἠθικώτερον πλάσμα τῆς δημιουργίας, καὶ ἀπὸ τὴν υπερβάλλουσαν αὐτὴν καλοσύνην καὶ ἀθωότητά του, μὰς μεταδίδει, ὡσὰκις διελθῶμεν νὰ τὸ πλησιάσωμεν, νὰ τὸ συναναστραφῶμεν· νὰ τὸ ἐννοήσωμεν.

Τὸ λουλουδί εἶναι ὁ καλλίτερος διδάσκαλος, ὄχι ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μόνον ὀμιλοῦν, ἀλλὰ ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δὲν ὀμιλοῦν διόλου, ἀλλὰ πράττουν.

Τί τὸ θέλω νὰ ἀκούω καλὰ πράγματα ἀπὸ τὰ στόματα, ἐνφ' ἑκάστη ἡμέραν βλέπω πράξεις ὅλων διόλου ἀντιθέτους πρὸς ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἀκούω ; Ἐπίσης, τί μοῦ χρειάζονται τὰ λόγια καὶ αἱ διδασκαί, ὅταν ὑπάρχουν τὰ πράγματα, τὰ ὅποια μοῦ ὀμιλοῦν κατ' εὐθείαν εἰς τὴν ψυχὴν μὲ

μίαν γλῶσσαν τόσο εὐνόητον καὶ τόσο γλυκεῖαν ;

Φίλοι μου, ἀπὸ τοὺς τρυφεροὺς αὐτοὺς διδασκάλους εἶναι καὶ τὸ λουλουδί· δὲν ὀμιλεῖ, δὲν κομπορημονεῖ, δὲν διδάσκει μὲ ἑπαρσιν, ἀλλὰ ψιθυρίζει εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ θέλει νὰ τὸ καταλάβῃ, τὴν μεγάλην διδασκαλίαν.

Ξεῦρετε τί μοῦ ψάλλει σήμερον ἡ ἀνθοδέσμη αὐτή, ποῦ ἔχω ἐμπρὸς μου ; Ξεῦρετε τί μοῦ ψιθυρίζει καθε τῆς λουλουδὶ μὲ τὴν μυρωδιά του καὶ μὲ τὰ ὄφρατά του χρώματα ;

— Ἄνθρωπε, πρόσεξέ με λιγάκι, καὶ ἂν θέλῃς παρατήρησῃ τὸν βίον μου. Ἐγεννήθηκα εἰς τὴν ἄκραν ἑνὸς χωραφιοῦ, εἰς μίαν γωνίαν, τὴν ὁποίαν δὲν κατεδέχθη νὰ περάσῃ τὸ ἄροτρον τοῦ γεωργοῦ. Ἐγεννήθη ἀπὸ μίαν βάτον, ἡ ὁποία ἦτο ταπεινὴ καὶ χωρὶς ὠραιότητα. Κάτω, κοντὰ εἰς τὴν ρίζαν τῆς, ἐπερνοῦσε μικρὸ ρυάκι. Ἐγὼ ἐγεννήθη ἀπὸ ἓνα μπουμπουκάκι, τὸ ὁποῖον παρουσιάσθη μίαν ἡμέραν τοῦ Ἀπριλίου καὶ ἤνοιξεν εἰς τὰς θωπείας τοῦ ἡλίου. Ἐπῆρα ἀπὸ τὸν ἥλιον τὸ χάδι τῆς ἀκτίνος του, μερικὲς σταγόνες ἀπὸ τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ καὶ λίγο, πολὺ λίγο, κατὶ, ἀπὸ τὸ ἀεράκι ποῦ ἐφυσούσε καὶ ἰδοὺ με. Κάνένα δὲν ἀδίκησα, κάμμίαν ζωὴν δὲν ἐσκοτώσα καὶ ὅμως εἶμαι ὠραιότερον ἀπὸ σέ, ὦ ἄνθρωπε, διότι μὲ παίρνεις διὰ νὰ στολίσω τὸ γραφεῖόν σου, τὸ δωμάτιόν σου, τὴν ἀσχημίαν σου. Μὴ νομίσης, λοιπόν, ὅτι ἡ ἀδικία δίδει τὴν καλλονὴν καὶ τὴν ἀξίαν καὶ τὴν ὠραιότητα. Ἐγὼ δὲν ἠδίκησα κάνένα καὶ ὅμως εἶμπορεῖς νὰ εἰπῆς, ὅτι δὲν εἶμαι εὐμορφο ;

Αὐτὰ μοῦ λέγει τὸ λουλουδί, ποῦ εὐρίσκειται τώρα ἀντίκρῳ μου, καὶ εἶναι λόγια φρόνιμα καὶ δίκαια.

Παιδιά, ἀγαπήσατε τὰ λουλουδία, ἀλλὰ, πρὸ πάντων, μάθετε νὰ ἐννοήσῃ τὴν γλῶσσαν των. Εἶναι οἱ καλλίτεροί σας διδάσκαλοι, εἶναι οἱ καλλίτεροί διδάσκαλοι τοῦ ἀνθρώπου.

ΦΟΙΒΟΣ

'Ασ' Όλα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΩΝ
Μετ' Ιδιαίτερον τεύχος ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
εκδιδομένην εβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 40 ΤΕΥΧΩΝ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 60
> τὸ ἔξωτερον > > > Φρ. 20
Δι' ἄγγραφοὶ προπληρώνονται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 2 ΓΡΟΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘ. 16.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ἡ ΜΑΓΙΩΤΙΚΗ ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ

Ἡ κ. Καλογνώμου εἶχε τρία χαριτωμένα παιδάκια: τὸν Τοτό, τὴν Φιφή καὶ τὴν Τασούλα.

Τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἦσαν φρόνιμα, ἦσαν ἐπιμελῆ, ἦσαν καλά, ἀγαποῦσαν δὲ πάρα πολὺ τὴν μητέρα των.

Δὲν ἄφταναν κάμμίαν περίστασιν νὰ μὴ φανερώσουν εἰς αὐτὴν τὴν λατρείαν, ποῦ τῆς εἶχαν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν. Ὅτι ἤθελεν ἡ μαμά, ἐκεῖνο καὶ ἐγένετο, καὶ μάλιστα τὰ τρία ἀδελφάκια ἐπροθυμοποιούντο ποῦ πρῶτον νὰ κάμῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς μητέρας.

Ἐπλησίαζεν ἡ Πρωτομαγιά· ἰδοὺ μία ὠραία εὐκαιρία νὰ δεῖξουν πάλιν τὰ καλά ἀδελφάκια εἰς τὴν κ. Καλογνώμου, τὴν μητέρα τους, τὰ αἰσθήματα, ποῦ ἔστρεφον μέσα εἰς τὴν καρδιά των δι' αὐτήν. Ἐσκέφθησαν νὰ τῆς ἐτοιμάσουν μίαν ἀνθοδέσμη.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἀπεφάσισαν νὰ κάμουν ἓνα μπουνκέτο ὅλοι μαζί καὶ νὰ τὸ προσφέρουν καὶ οἱ τρεῖς, ἀλλ' ἐπειδὴ κάθε ἓνα ἀπὸ τὰ παιδάκια ἐκεῖνα ἐζητούσε νὰ δεῖξῃ, ὅπως αὐτὸ ἤθελε καλλίτερα, τὴν ἀγάπην του, εἶπαν νὰ κάμῃ τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ ἰδιαίτεραν ἀνθοδέσμη. Αὐτὸ τὸ ἐκράτησαν μυστικὸ ἀπὸ τὴν μητέρα των. Ἀλλ' ὄχι μόνον ἀπὸ τὴν μητέρα των, ἀλλὰ καὶ μεταξύ των ὁ ἓνας δὲν ἔλεγε εἰς τὸν ἄλλον τί θὰ κάμῃ καὶ πῶς θὰ κάμῃ τὴν ἀνθοδέσμη του. Ἐπροσπαθοῦσε μόνον νὰ κάμῃ κάτι καλλίτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους, διὰ νὰ ἀποσπάσῃ αὐτὸ τοὺς ἐπαίνους τῆς μαμάς.

Ὁ Τοτός δὲν ἔλεγε τίποτε, ἡ Φιφή ἐσυλλογιζέτο μόνη τῆς καὶ ἡ Τασούλα ἔκαμνε τὸ ἴδιον.

Ὁ Τοτός, σὰν πειὸ μεγαλείτερος ποῦ ἦτο, εἶχεν εἰς τὸν κουμπαραὺν του περισσότερα χρήματα. Τὸν ἀνοίγει καὶ μετρά: Ἐκατὸν τέσσαρα γρόσια. Ἦμπορούσε νὰ κάμῃ θαύματα μ' αὐτά!

Ἐπῆγεν εἰς ἓνα κατάστημα ἀνθοπωλείου καὶ ἐκεῖ ἐζήτησε νὰ πάρῃ τὰ πειὸ σπάνια λουλούδια ποῦ εἶχε, τὰ πειὸ περίεργα, ἐκεῖνα, ποῦ δὲν ἦσαν τῆς ἐποχῆς. Μὲ αὐτὰ, ἐσκέπτετο, θὰ κατέπλησσε τὴν μητέρα του καὶ θὰ ἔπαιρνε τὸν πρῶτον ἐπαῖνον. Αὐτὸ, βέβαια, τὸ ἐκράτησε μυστικόν.

Ἡ Φιφή πάλιν, ὅταν ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸ σχολεῖόν τῆς, ἐπῆγεν εἰς ἓνα μέγαλον κῆπον καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, μὲ τὴν ἄδειαν τοῦ κηπουροῦ, ἔκοψε μερικὰ εὐμορφα τριαντάφυλλα.

Ἡ Τασούλα πάλιν, ἡ ὁποία δὲν ἦτο μεγάλη καὶ δὲν εἶχε τὸ θάρρος τῆς ἀδελφῆς τῆς, οὔτε τοῦ Τοτοῦ τὸ χρῆμα, ἠρκέσθη νὰ μαζέψῃ μερικὰς μαργαρίτες καὶ κάτι ἄλλα λουλουδάκια τοῦ ἀγροῦ, καὶ μὲ αὐτὰ ἔκαμνε τὴν ἀνθοδέσμη τῆς.

Τὴν Πρωτομαγιά, πολὺ πρωτὶ, ἔστρεξαν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητέρας των: Ὁ Τοτός μὲ τὰ σπάνια ἀνθὴ του, ἡ Φιφή μὲ τὰ τριαντάφυλλά τῆς καὶ ἡ Τασούλα μὲ τῆς μαργαρίτες τῆς.

Καὶ τὰ τρία παιδάκια ἦσαν χαρούμενα καὶ ζηλευτά, καὶ τὰ τρία ἐπυξήθησαν μὲ ἀγάπην τὴν μητέρα των. Ἀλλὰ καὶ τὰ τρία σχεδὸν μαζί τὴν ἠρώτησαν:

— Σ' ἀρέσει, μητέρα, ἡ ἀνθοδέσμη μου; ποῖα εἶναι καλλίτερη;

Ἡ μητέρα ἔστρεψε, εἶδε μὲ τρυφερότητα τὰ παιδιὰ τῆς, τὰ ἐκτίμησε, ἐπῆρε ἀπὸ τὰ χέρια των τὰ λουλούδια των καὶ τὰ εἶπε:

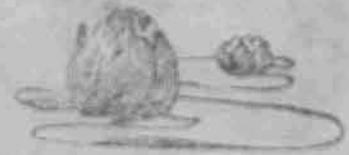
Παιδιὰ μου, ἀγαπητά μου παιδιὰ, σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὠραῖον δῶρον, ποῦ μὲ ἔκαμνε εἶναι ἀληθινὰ μεγάλη ἡ χαρὰ τῆς μητέρας, ὅταν βλέπῃ γύρω τῆς αὐτὴν τὴν στοργὴν καὶ αὐτὴν τὴν ἀγάπην. Μὲ ἐρωτᾶτε ποῖα ἀνθοδέσμη μοῦ ἀρέσει περισσότερο. Καὶ αἱ τρεῖς ἔχουν τὴν χάριν των καὶ αἱ τρεῖς εἶναι ὠραῖαι καὶ αἱ τρεῖς μὲ εὐχαριστοῦν ἔξιτον.

Ἀλλὰ ξεύρετε ποῖα ἀνθοδέσμη εἴμπορεῖ νὰ μοῦ ἀποσπάσῃ ὅλην μου τὴν ἀγάπην καὶ τὰς εὐλογίας μου; Αὐτὴ εἶναι ἡ ψυχικὴ ἀνθοδέσμη, ἡ ἀνθοδέσμη ἐκεῖνη, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀρετῆς, ἀπὸ προτερήματα, ἀπὸ καλὰς πράξεις. Ἡ ψυχὴ εἶναι ἓνας μέγαλος κῆπος. Εἰς αὐτὸν φυτρώνουν διάφορα χόρτα, δένδρα, θάμνοι καὶ φινιά. Ἄν ὁ κῆπος εἶναι περιποιημένος, ἂν δηλαδὴ ἡ ψυχὴ εἶναι μορφωμένη καὶ διαπλασμένη, τότε τὰ λουλούδια τῆς αὐτὰ εἶναι αἱ ἀρεταί, αὐταὶ δίδουν τὴν ὠραιότεραν εὐωδίαν, ἔχουν ζωηρότερα χρώματα, καὶ τὰ λουλούδια αὐτὰ δὲν μαραίνονται, καθὼς μαραίνονται τὰ ἄλλα λουλούδια.

Παιδιὰ μου, προσπαθήσατε νὰ μοῦ παρουσιάσετε μὲ τέτοια ἀνθοδέσμη ἀπὸ ἀρετῆς· αὐτὴ εἶναι ἡ καλλίτερη χαρὰ διὰ τὴν μητέρα σας.

Αὐτὰ εἶπεν ἡ κ. Καλογνώμου εἰς τὰ παιδιὰ τῆς. Τὰ παιδιὰ τῆς τὴν ἤκουσαν μὲ προσοχὴν καὶ προσεπάθησαν νὰ κάμουν πλουσίαν καὶ ἀφθονον καὶ ὠραίαν τὴν ἀνθοδέσμη τῶν ἀρετῶν των, καθὼς προσεπάθησαν νὰ κάμουν ὠραίαν τὴν ἀνθοδέσμη τῶν λουλουδιῶν.

ΤΙΜΟΣ ΔΕΙΛΗΝΟΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ ΕΝ ΜΥΘΟΙΣ

ΤΟ ΡΟΔΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΙΟΝ

Ἐν ρόδον, μόλις ἀνοίγῃ, ἐχλεύαζε τὰ ἄλλα ἀνθὴ, τὰ ὁποῖα ἦσαν πέριξ αὐτοῦ.

— Ποῖον εἶναι ἐκεῖνο, ἔλεγε, μεταξύ ὑμῶν, τὸ ὁποῖον θὰ εὐλόγησιν νὰ συγκριθῇ πρὸς ἐμέ; Ἡ φύσις μὲ ὑπερπλήρωσε διὰ τῶν δῶρον τῆς καὶ εἶμαι ἀνακεκηρυγμένον βασιλεὺς τῶν ἀνθῶν· ἡ λαμπρότης μου καὶ τὸ ἄρωμά μου ὑπερβαίνουσι τὰς τῶν ἄλλων ἀνθῶν ὀσφύων καὶ μόνον τὸ ὄνομά μου ἀκόμη εἶναι ἐδόξαστος λέξις. Ἀναγνωρίσατε τὸ κράτος μου, πτωχὰ μικρὰ ἀνθὴ, τὰ ὁποῖα ἔρχεσθε ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ θαυμάσατε τὰ χαρίεντα θέλημά μου.

— Θὰ σοὶ ἀπεδίδωμεν σέβας, εἶπεν ἓν ταπεινὸν ἴον, σχεδὸν κικρυμμένον ὑπὸ τὸ χόρτον, ἂν δὲν εἶχες τὴν ἀνθῶν ματαιοδοξίαν, ἦτις εἶναι τόση μᾶλλον γιλοῖα, καθύστεν, παρὰ τὴν ζωηρὰν λάμπην σου, ἡ βασιλεία σου εἶναι βραχείας διάρκειας καὶ σχεδὸν ἐφήμερος.

Ὁμίλι δὲ ἀκόμη, ἔταν, βροχὴ σιγηθεῖα πεισούσα, ἐπιημύρησε τὴν γῆν· μετ' οὗ πολὺ δέ, ὅτε ὁ ἥλιος, ἀναφανείς καὶ πάλιν, διὰ τὴν ἔξωραϊσιν τῆς φύσεως, ἐτίβαλλε διὰ τῶν ἀκτίων του τὴν χαρὰν εἰς πάσας τὰς καρδίας, τὸ ρόδον δὲν ὑπῆρχε πλέον...

— Ὁ μετριοφροσύνῃ, εἰ εὐχαριστῶ! εἶπε τότε τὸ ἴον, τὸ ὁποῖον, προστατευθὲν ὑπὸ τῶν φύλλων, ὄχι μόνον δὲν εἶχε βλαβῆ, ἀλλὰ καὶ ἡ εὐωδία του εἶχε καταστή ἡδυντέρα.

Τοιοῦτοτρόπως ἡ μετριοφροσύνῃ πάντοτε θριαμβεῖ.

ΑΝΑΜΟΡΦΩΤΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Κατὰ τῆς αὐθαδείας τῶν ἄλλων ὑπάρχει ἓν πολὺ ἀποτελεσματικὸν ἔκδομα· αὐτὸ εἶναι ἡ ἰδική σας ἀπάθεια. Ὅταν φαίνεσθε ἀσάθεοι, οἱ αὐθάδεις θὰ σιωπήσουν.

Θέλει νὰ ἐδικηθῆς τὸν ἐχθρὸν σου; κάμνε του καλόν.

Ἐάν θέλῃς κάτι νὰ μείνῃ μυστικόν, μὴ τὸ λέγῃς, καὶ ἂν δὲν θέλῃς πράξις τις νὰ μὴ γίνῃ γνωστὴ, ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος εἶναι νὰ μὴ τὴν κάμῃς.

Οἱ ψευδεῖς φίλοι ὁμοιάζουν τὴν σκιάν μας, ἡ ὁποία φαίνεται, ὅταν ἡ ἡμέρα εἶναι καλὴ καὶ ὁ οὐρανὸς ἀνέφελος· ὅταν ἔλθῃ συννεφιάσῃ, τότε ἡ σκιά χάνεται, καθὼς ἐξαφανίζονται οὗτοι κατὰ τὴν δυστυχίαν.

* Η ΜΙΚΡΑ ΑΠΟΙΚΙΑ *

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

(Εκ του Γαλλικού)

Συντάχεται από σελ. 202

Επιηκολούθησε πολύ καλός καιρός, καιρός ξηρός, με ανέμους έρχομένους από την ξηράν, και με τον καιρόν εκείνον ή εργασία έγινε υπό τας καλλιτέρας συνθήκας.

Τήν 15 'Απριλίου δέν έμεινε τίποτε άλλο εις τό πλοϊον, παρά μόνον τά πολύ βαρεία πράγματα και εξαρτήματα του Σλοϋγκι' όσον δια τά άλλα, τά πανιά, τους ίστους και τά μηχανήματα, είχαν μεταφερθή κοντά εις την σκηνήν.

Έν τούτοις, αν και ή εργασία είχε γίνει με πολλήν γρηγοράδα, μή νομίσετε, ότι τά παιδιά παρημέλησαν τά καθημερινά των καθήκοντα. 'Ο Δόνιφν, ο Βέμπ, ο Βίλκοξ, αφιέρωναν μερικās ώρας της ήμέρας εις τό κυνήγιον δια την καθημερινήν τροφήν, οι μικροί έμάζευον κογχύλια και εψάρευον. Και ελη αυτή ή εργασία έγινε με φαιδρότητα και γέλια. 'Ο 'Ιάκωβος, ο αδελφός του Μπριάν, εργάζετο και αυτός μαζί με τον σύντροφόν του, αλλά χωρίς να αναμιχθή εις τά παιδρά των γέλια.

Και αυτόν τον τρόπον ή εργασία έπροχώρει κατ' εοχήν και με μέθοδον' κατ' αυτήν έδλεπε κάνεις την επίβρασιν του Γόρδωνος, ο όποιος είχε πολύ πρακτικόν πνεύμα. Βεβαίως, ο Δόνιφν τας γνώμας του Γόρδωνος, τας όποιας έδέχετο, δέν θά τας έδέχετο αν προήρχοντο από τον Μπριάν. Κατ' αυτόν τον τρόπον ή όμόνοια έδασίλευε μεταξύ των παιδιών εκείνων.

Έπρεπεν όμως να σπεύδουν' τό δεύτερον δεκαπενθήμερον του 'Απριλίου δέν ήτο τόσο ώραιον, όσον τό πρώτον. 'Η μέση θερμοκρασία κατέβαιναν έπαισθητώς και πολλάκις τό πρωί ή στήλη του θερμομέτρου έφθανεν εις τό μηδέν. 'Ο χειμών προσηνύετο και μαζί του θά έφερε την χάλαζον, την χιόνα και τας τρικυμίας, τας φοβερās τρικυμίας του Είρηνικοϋ.

Δια προφύλαξιν μικροί και μεγάλοι έφέρσαν χονδρότερα και θερμότερα ένδύματα. Έφέρσαν φλανέλας τριχό και χονδράς περισκελίδας. 'Ως προς τά ένδύματα, δι' αυτά δέν είχαν, παρά να συμβουλευθοϋν τό σημειωματάριον του Γόρδωνος, όπου ήσαν καταχωρημένα όλα τά είδη των ένδυμάτων, τά όποια εύρίσκοντο εις τό Σλοϋγκι, και ταϋτα καταγραμμένα κατá τό μέγεθος και τό άνάστημα.

'Ο Μπριάν έπρόντιζε δια τους νεωτέρους, έπρόσεχε να μη έχουν τά πόδια κρύα και βρεγμένα, να μη έκτίθενται εις τον άέρα όταν εκολυμπούσαν. Και εις την ελαχίστην καταρροήν των τα συνεβούλευεν ή μάλλον τά εξηνάγ' ας να πέσουν εις τά κρεβάτια των, κοντά εις την φωτιά, ή όποια είχε νόκτα και ήμέραν. Πολλάκις ο Δόλ και ο Κοστάρ ήναγκάσθησαν να περιουσιθεϋν και ο Μόκο τους προέβλεπε και ζεστό, από ό,τι

εύρίσκετο κατάλληλον εις τό φαρμακείον του πλοϊου.

'Όταν, επί τέλους, τό πλοϊον άδειασε ολοτελώς, ήρχισαν να διαλύουν τό σκάφος, τό όποιον εις πολλά μέρη ειχεν άνοίξει. Με συστηματικότητα σπανίαν δια παιδιά της ήλικίας των, αφήρεσαν τά σιδηρά μέρη, εξήλωσαν τά ξύλα και εξεκάρφωνον. 'Ότε την 25 'Απριλίου μία θύελλα ήλθε πολύ επικαίρως να βοηθήση τους μικρούς εργάτας.

Κατά την νόκτα έσηκώθη άνεμος πολύ δυνατός. Αί άστραπαι εφώτιζαν τον μαυρον όρίζοντα και οι κεραυνοί έδροντούσαν τρομακτικά. Δέν έδρεχεν, εύτυχώς, αλλά δύο ή τρεις φορές τά παιδιά ήσαν αναγκασμένα να συγκρατήσουν τό πανί της σκηνής των άπέναντι της μανίας του άνέμου.

'Η σκηνή άντέσχε, χάρις εις τά δένδρα, μεταξύ των όποιων ειχε σωθή, αλλά τό πλοϊον δέν κατώρθωσεν. 'Ο άνεμος τό διέλυσε τελείως. Αυτό βέβαια εύχαρίστησε τά παιδιά, τά όποια εις όποιανδήποτε άλλην περίστασιν θά έλυποϋντο δια την καταστροφήν του Σλοϋγκι, αλλά σήμερα ή δύναμις της θύελλης τους έκαμεν εις μίαν νόκτα, ό,τι αυτά δέν θά κατώρθωνον έντός μιας έβδομάδος.

Τώρα έμεινε να περιμαζεύσουν τά διάφορα κομμάτια και να τά φέρουν εις την δεξιάν όχθην του ποταμού, εις απόστασιν όλίγων βημάτων από την σκηνήν των.

Τοϋτο βεβαίως ήτο βαρύν έργον, αλλά και αυτό με τον καιρόν, και με τας προσπαθείας των οι μικροί τό κατώρθωσαν. 'Ητο πολύ περίεργον να βλέπη κανείς ελους να τραβοϋν μαζί κάποιον χονδρό ξύλο ή σίδερο και να διδη θάρρος ο εις στον άλλον με φωνάς. Έχρησιμοποιϋντο τά χονδρά σχοινιά του πλοϊου και μεγάλοι λωστοί δια να κατακυλοϋν επάνω εις αυτά όσα βαρεία πράγματα δέν ήμπορούσαν να σύρουν. Τό δυσκολότερον έργον ήτο να μεταφέρουν τας μεγάλας αποθήκας του πλοϊου, τό μαγειρείον και μερικά άλλα πράγματα. Βεβαίως, αν ο Μπριάν ειχε κοντά του τον πατέρα του και ο Καρνέτ τον ιδιόν του, τότε ο μηχανικός και ο πλοίαρχος θά έδιδον εις τά παιδιά οδηγίας, αι όποια θά τά έκαμνον να αποφύγουν μερικά σφάλματά των και πολλούς περιττούς κόπους των, αλλά τά παιδιά ήσαν μόνα και ειχον αφεθή εις τας δυνάμεις των και εις την σκέψιν των. Έν τούτοις, ο Βάξτερ, ο όποιος ειχε κάποιαν ειδικότητα εις την μηχανικήν, έδειξεν ελην την εύφυϊαν και τον ζήλόν του.

Τέλος, την 28 'Απριλίου τό έσπέρας, ό,τι έμειναν άκίνη από τό Σλοϋγκι ειχεν οδηγηθή εις τον τόπον, από τον όποιον θά έγινε ή μεταφορά δια του ποταμού. Και τοϋτο ήτο τό δυσκολότερον μέρος, διότι την όπόλοιπον μεταφοράν θά την έκαμε μόνος του ο ποταμός.

— Αύριον, ειπεν ο Γόρδων, θά αρχίσωμεν να κάμωμεν την σχεδίαν μας.

— Ναί, ειπεν ο Βάξτερ, και μάλιστα, δια να αποφύγωμεν τον κόπον της καθελκύσεως, προτείνω να την κατασκευάσωμεν επάνω εις τον ποταμόν.

— Αυτό δέν είναι εύκολον, παρετήρησεν ο Δόνιφν.

— Τί με τοϋτο; ας προσπαθήσωμεν, απήντησεν ο Γόρδων. 'Αν μας κουράση εις την κατασκευήν, θά μας απαλλάξη όμως από

τον κόπον να την ρίψωμεν κατασκευασμένην μέσα εις τον ποταμόν.

Πραγματικώς, ο τρόπος αυτός της κατασκευής ήτο ο προτιμώτερος και ίδου πως από της επαύριον ήρχισαν να κάμνουν την σχεδίαν, ή όποια έπρεπε να ήτο πολύ μεγάλη, επειδή θά μετέφερεν όγκώδη και βαρεία πράγματα.

'Από τας μεγάλας δοκούς, αι όποια έχρησιμευον δια την τρόπιδα του Σλοϋγκι, έπήραν τά παιδιά δια να σχηματίσουν τας βάσεις της σχεδίας. Τας δοκούς αυτές, εξ τον αριθμόν, τας έβαλαν εις απόστασιν την μίαν παρά την άλλην και έπειτα διεσταύρωσαν εις αυτές λεπτότερα ξύλα, τά όποια προσέδεσαν με σχοινία.

'Από την μίαν πλευράν ειργάζοντο τά παιδιά εκ της όχθης του ποταμού, εκ της άλλης έχρησιμευσεν ή μικρά λέμβος του πλοϊου. Μίαν όλόκληρον ήμέραν έχρησιάσθησαν τά παιδιά δια να κάμουν τον σκελετόν της σχεδίας και, όταν εδράδυσαν, όλα κατακουρασμένα έδειπνησαν με πολλήν όρεξιν και έκοιμήθησαν βαθύτατα έως τό πρωί. Την άλλην ήμέραν, 30 'Απριλίου, τά φιλόπονα παιδιά ήρχισαν την εργασία των.

Έπρόκειτο τώρα να στρώσουν επάνω εις την σχεδίαν την επιφάνειάν της και προς τοϋτο έχρησιμοποίηθησαν τά σανίδια του καταστρώματος του Σλοϋγκι, τά μεγάλα καρφιά, τά όποια με τό βάρος των ναυτικών πελέκειων έδουδίζοντο εις τας δοκούς, τά δυνατά σχοινιά, τά όποια προσέδεον στερεά, συνετέλεσαν εις τό να γίνη ή σχεδία Ικανή δια να μεταφέρη τά μεγαλείτερα φορτία του Σλοϋγκι.

'Η εργασία αυτή απήτησε τριών ήμερών εργασία, αν και τά παιδιά κατέβαλον πολλές προσπάθειας δια να την κάμουν συντομότερα. 'Ο καιρός τους εξηνάγκαζεν ως προς αυτό. 'Ο χειμών ήτο πολύ πλησίον και τά προμηνύματά του ήσαν φανερά. 'Η σκηνή ήρχισε μάλιστα να φαίνεται άνεπαρκής και να μη προστατεύη τελείως τους ένοίκους της από τό κρύο.

Μόλις με τά βαρύτερα σκεπάσματα και στρυμωγμένοι ο εις κοντά εις τον άλλον, τά παιδιά κατώρθωνον την νόκτα να ζεσταθοϋν. Δι' αυτό παρουσιάζετο ανάγκη να επισπεύσουν την εργασία και να κάμουν την εγκατάστασιν των εις τό σπήλαιον. Έκει ήλπιζαν τουλάχιστον, ότι θά ήτο δυνατόν να προφυλαχθοϋν από τας κακοκαιρίας του χειμώνος.

Δια να μη διαλυθη εις τον δρόμον ή σχεδία και δια να μη όποκύφη εις τό βάρος του φορτίου της, έπρεπε να έπιστατήσουν πολύ και να την δοκιμάσουν. Αυτό θά επέφερεν επιβράδυνσιν της αναχωρήσεως κατá είκοσιτέσσαρας ώρας.

— Και όμως, παρετήρησεν ο Μπριάν, πρέπει δια τό συμφέρον μας να περιμένωμεν περισσότερον από τας 6 Μαΐου.

— Και διατί; ήρώτησεν ο Γόρδων.

(άκολουθεί)

ΕΣΠΕΡΟΣ

Christlan von Bomhard

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΜΟΥ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ ὑπὸ τοῦ πανεπιστημίου μητροπολίτου Σελενκίας κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ, διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

ΚΑΧΥΠΟΨΙΑ

Υπάρχουσι ψυχαὶ μικρολόγοι, καρδίαὶ με ἀδυναμίας καὶ εὐερέθιστοι, αἵτινες εἶναι πλήρεις καχυποψίας καὶ δυσπιστίας. «Αὐτὸς εἶναι καλὸς ἄνθρωπος, ἐκεῖνος εἶναι κίβδηλος χαρακτήρ.—Καταλαμβάνω τούτο προέρχεται ἀπὸ τὸν Α., ὅστις με ἐπεβουλεύθη ποτέ» καὶ οὕτω καθεξῆς. Τοιοῦτοι ἄνθρωποι εἶναι ἀνυπόφοροι καὶ εἰς τοὺς ἄλλους καὶ εἰς ἑαυτούς. Βεβαίως, ἄνευ τινὸς ὑπονοίας δὲν εἴμπορεῖ νὰ ζήσῃ κανεὶς εἰς τὸν κόσμον, διότι δυσάρεστά τινα συμβαίνοντα εἰς ἡμᾶς, ζημίαι τινὲς καὶ ἀπώλειαι, ὡς ὑφιστάμεθα, προέρχονται παρ’ ἄλλων, τοὺς ὁποίους ἡμεῖς δὲν διακρίνομεν ἀμέσως, διὰ εἶναι αἴτιοι τούτων. Τότε συμβαίνει νὰ ὑποπτεύῃ κανεὶς ἐν ὀρισμένον ἄτομον.

Ἐνταῦθα ὑπάρχει εἰς κανῶν: Δυσπίσται εἰς τὴν καχυποψίαν σου. Τὴν ὑπόνοιάν σου «οὗτος ἢ ἐκεῖνος ἦτο, ὅστις...», ὅσον δήποτε καὶ ἂν εἶναι μεγάλη, πρόσθε μὴ ἐκλάβῃς ὡς πλεῖον τι τῆς ὑπονοίας, ὡς πλήρη βεβαιότητα. Ἄλλως θὰ περιπέσῃς εἰς μέγιστα σφάλματα, διὰ τὰ ὁποῖα θὰ μετανοήσῃς πικρῶς. Ἐὰν δὲν ἔχῃς ἐμπιστοσύνην πρὸς τινα, πρόσθε, ἀλλὰ μὴ κατηγορεῖ αὐτὸν καὶ μὴ ἀφίης νὰ ἐννοήσῃ τὴν ὑπόνοιάν σου. Ἐνδεχόμενον ἢ ὑποψία σου νὰ ἀποδειχθῇ μετ’ ὀλίγον ἐσφαλμένη.

ΗΘΙΚΗ

Τί εἶναι ἡ ἠθικὴ, τουτέστιν ἡ πρακτικὴ ἠθικὴ; Δὲν εἶναι ἡ πνευματώδης κυρία, ἡ καλλωπιζομένη, ἡ δηκτικῶς εὐφυολογοῦσα, ἡ παραδοξολόγος καὶ δὴ ἀσκοῦσα καὶ διαλεκτικὴν, ἀλλ’ εἶναι ἡ συνετὴ οἰκοδόσποινα, ἡ ἄνευ θαγγήτρων καὶ καλλωπισμῶν, ἡ κυβερνώσα μετὰ δραστηριότητος τὸν οἶκον αὐτῆς, ἡ ἔχουσα ἀνά τὸ στόμα πολλὰς δοκίμους παροιμίας, ἡ ἐπισκεπτομένη τὸ μαγειρεῖον καὶ τὴν ἀποθήκην, ἡ ἐπιθεωροῦσα τὰ ἐρμάρια καὶ μηδὲν ἀνάρμοστον καταλείπουσα ἀνεξέλεγκτον. Παρατήρησον πῶς ἐξεγείρει πρὸς τὰ τέκνα αὐτῆς, πῶς ἐπιστατῆ εἰς τὴν καθαριότητα αὐτῶν, πῶς ὀδηγεῖ αὐτὰ εἰς τὴν προσευχὴν, πῶς ἐπιθεωρεῖ τὰ μαθητικὰ αὐτῶν χρέη, πῶς ἐπαγρυπνεῖ ἐπὶ τῶν ὑπηρετῶν, καὶ ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντος τούτου πῶς ἐπιτιμᾷ καὶ ραπίζει ἔστιν ὅτι. Οὐδὲν διαφεύγει τὴν προσοχὴν αὐτῆς, τὰ πάντα εὐρίσκονται εἰς τὸν ἀρμόζοντα αὐτοῖς τόπον, τὰ πάντα γίνονται κατὰ τὸν προσήκοντα χρόνον.

Τοιαύτη ἀκριβῶς εἶναι καὶ ἡ πρακτικὴ ἠθικὴ. Παρατηρεῖ εἰς ὅλας τὰς γενίας καὶ τὰς πτυχὰς τῆς καρδίας, εἰσδύει εἰς ὅλα τὰ διαμερίσματα τῶν καθηκόντων καὶ τῶν σχέ-

σεων, πάντοτε καθοδηγοῦσα, τακτοποιοῦσα, συγκροτοῦσα, πλήρης κοινῶν τόπων, τοὺς ὁποίους διαρκῶς ἐπαναλαμβάνει, ἵνα ἐντυπωθῶσι καλῶς, καὶ ἐν ἀνάγκῃ ραπίζουσα.

Ἡ μήπως δὲν εἶναι ὁ ἄνθρωπος αἰωνίως παῖς, καὶ δὴ παῖς ἀρκετὰ κακῶς ἀνατεθραμμένος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου, ὡς λέγεται συνήθως, κἀνὲν κτύπημα δὲν πάγει χαμένον, παρὰ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπέτυχεν;

Ἄλλὰ καὶ οἱ τοιοῦτοι παῖδες ἀγαπῶσι τὴν μητέρα αὐτῶν, διότι, μετ’ ὅλην τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην αὐτῶν, γνωρίζουσιν, ὅτι αὐτὴ ποθεῖ τὸ καλὸν αὐτῶν.

Ποῦ, λοιπόν, εὐρίσκεται αὕτη ἡ μήτηρ-ἠθικὴ; Δειξόν μοι ταύτην. Ἴδου ἡ κατήχησις σου, ἡ Ἁγία Γραφή σου. Διδασκαλία κατὰ τὴν νεότητά, μνήμη καὶ συνείδησις εἶναι οἱ ἐρμηνεῖς αὐτῆς.

ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

Μέσα στὸν ἀνθόσπαρτο κᾶμπο, ποῦ ἀλώνετο μὲ τωχέλεια σὺν ἀπέραντῃ θάλασσῃ, ποῦ τὴν ταράσσει ὁ μικρὸς παφλασμοὸς τῶν κυμάτων με τοὺς ἀσπρούς ἀσπρούς του, μία φλύαρη μαργαρίτα, τὸ ἀφρότο καὶ ὀλόλευκο αὐτὸ κῆμα τοῦ κᾶμπου, ἦνοιξε δειλὸ δειλὰ τὰ πέταλά της σὶδ πρὸς τὸ φίλ, ποῦ τῆς εἶδεν ὁ μαγιάτικος ἥλιος, καὶ μετὰ τὸ ἀκούραστο στόμα της — γιατί πρέπει νὰ ζεῦρεται, ὅτι καὶ τὰ λουλούδια ἔχουσι στόμα καὶ ἰδιαιτέραν γλῶσσαν ὅλα ὀμιλοῦν — μεταξύ των — ἤρχισεν τὸ πρῶτον τραγοῦδί της.

Καὶ τί δὲν εἶπε ἡ φλύαρη ἢ μαργαρίτα, μετὰ τὸ ἀκούραστο καὶ λουλούδιον στοματάκι της! Μὴ νομίζετε ὅμως, πῶς εἶπε ἀνοησίς; κἀθε ἄλλο. Ἐτόνιζε ὕμνον στὸν ἥλιον, ποῦ τὴν ἐστειλε τὰ φιλήματά του, σὴν ἀσραῖα, ποῦ ἰδρόοιζε τὴν ψυχὴ της, σὶδ ἀέρα, ποῦ ἔφερε τὸ τραγοῦδί της ὑψηλά, πολὺ ὑψηλά, ἕως στὸν θρόνον Ἐκεινοῦ, ποῦ τῆς εἶχε δώσει τὴν ζωὴν.

Τὰ λουλούδια, ἀγαπημένα μου παιδιὰ, δὲν μοιάζουσι ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, ποῦ δὲν εἴμεθα ποτὲ εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν κατάστασί μας, ἀλλὰ γρυνιῶζουμε αἰωνίως, χωρὶς νὰ ζεῦρουμε κατὰ βάθος τὸ γιατί.

Δὲν τὸ ζεῦρουμε δέ, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι δὲν βασανίζομεν ποτὲ τὸ μυαλό μας, σύμφωνα μετὰ τὴν ὀρθὴν καὶ δικαίαν κρίσιν, ἀλλὰ τὰ κρινόμεν ὅλα ἐπιπολαιῶς καὶ μετὰ τὴν βίαν, ἀποβλέποντες πάντοτε εἰς ἓνα ἀποτέλεσμα καὶ ποτὲ εἰς τὴν αἰτίαν, ποῦ φέρει αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἀηλαδῆ, ὅταν ὁ γείτονάς μας εὐτυχὴ καὶ κατέχῃ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ, ποῦ καθιστοῦν τὸν ἄνθρωπον ζηλευτόν, ἡμεῖς ἀρχίζομεν ἀμέσως νὰ ζηλοφθονοῦμεν, ἐνῶ τὸ δίκαιον θὰ ἦτο νὰ ἐσαυπιοῦμεθα τίνι τρόπῳ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κατόρθωσε νὰ ἀποκτήσῃ αὐτὰ, τῶν ὁποίων ἡμεῖς στερούμεθα.

Μετὰ τὴν σκέψιν αὐτήν, ἡ ὁποία εἶναι ἡ μόνη ὀρθὴ καὶ δικαία, θὰ μᾶς ἐγεννᾶτο μία ἀμύλλα καὶ ἡ ἀμύλλα αὕτη θὰ μᾶς ἠνάγκαζε νὰ τὸν μνησθῶμεν εἰς τὰ ἔργα του, εἰς τὰς πράξεις του, καὶ τότε, δὲν ὑπόρχει ἀμφιβολία, ὅτι θὰ ἐγινόμεθα ἴσοι πρὸς αὐτόν, ἂν ὄχι καὶ ὑπέρτεροι!

Ὅταν δὲ πάλιν, παρ’ ὅλας τὰς προσπαθείας μας ὅπως τὸν μνησθῶμεν, ἀποδειχθῇ, ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι δυνατὸν, τότε, ἀπὲρ παρόντων, τὰ ὁποῖα εἰς οὐδὲν ὀφελοῦν, πρέπει νὰ σκεφθῶμεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἔχει καὶ περισσότερον ἀπὸ ἡμᾶς, ὅτι ἡ φύσις τοῦ ἔδωκεν περισσότερα προτερήματα ἡμῶν, καὶ εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν δὲν εἶναι δυνατὸν ὅλοι νὰ εἴμεθα γίγαντες ἢ νάνοι.

Πρέπει ὁ καθένας μας νὰ προσπαθῇ νὰ μνησθῇ τὸν ἄλλον, καὶ νὰ τὸν ὑπερβῇ, εἰ δυνατόν. Ἄλλ’ ὅταν δὲν μνησθῇ νὰ τὸν φθάσῃ, πρέπει νὰ εἶναι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται.

Ἀπὸ τῆς ἀπόφραξ αὐτῆς τὰ ἄθθα λουλούδια εἶναι ὑπέρτερα ἡμῶν.

Διὰ νὰ τὸ πιστεύετε, ὡς παραθέτω τὸν διάλογον, ποῦ ἔκαμον ἢ μαργαρίτα καὶ κατὰ ἄλλα λουλούδια, ποῦ ἦσαν (καὶ σὴν ἴδια γαλιονία):

— Κεῖμένο τριφύλλι, δὲν ζεῦρεται πόσον εὐχαριστημένη εἰμι ἀπὸ τῆ ζωῆ μου! κῆτα εἶδω ἐπάνω στὰ πέταλά μου. ὁ οὐρανὸς μου ἔστειλε φιλόστοργα τὴν δροσερὴ αὐτὴ σταλαγματιὰ, ποῦ ἰδρόοιζε τὴν ψυχὴ μου! Κ’ ἰδύσασα ὅσο πικρὸ! Ἄς εἶναι εὐλογημένος ὁ οὐρανός!

— Κ’ ἐγὼ, λιυὴ μου μαργαρίτα, εἰμι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν κατάστασί μου. Τί ἔχω νὰ παραπονεθῶ; δὲν μοιάζω μετὰ πρῶσιν θάλασσα ποῦ χορεύουσι μέσα ἢ βορκαθλῆς μετὰ τὰ ἀσπρα παιδιὰ, δηλαδὴ ἐγὼ μετὰ τὸ ἀσπρο κοστοθύμι σου; Ἄς εἶναι εὐλογημένος ὁ οὐρανός, ποῦ σὲ ἔστειλε γιὰ νὰ σὲ κρύψω φιλόστοργα μέσα σὴν ὀλοσφαινη ἀγκαλιά μου!

— Κ’ ἐγὼ, προσέθεσε μία παπαροῦνα, σηκῶνοσα τὸ κεφάλι της, βαρημένο ἀπὸ τὸν ὕπνον, δὲν ἔχω κανένα παράπονον μετὰ τὸν εἶκό μου. θαρρῶ, πῶς δὲν ἔχω νὰ παραπονεθῶ γιὰ τίποτε. Τὸ κόκκινον κοστοθύμι μου πηγαίνει θαυμάσια μετὰ τὴν πρασινοῦδα σου ἀγαπητό μου τριφύλλι, καὶ μετὰ τὴν πορθευτικὴ σου λευκότητά, τρυφερὴ μου μαργαρίτα! Τί νὰ σοῦ πῶ; μοῦ φαίνεται, πῶς ἂν ἦμουν μόνη μου. Ὡς ἐπληττα μέσα σὴν ἀέρα τὴ κοκκινόδα μου! Ἄς εἶναι εὐλογημένος ὁ οὐρανός, ποῦ μοῦ ἔστειλε τὴν εὐμοσφρη συντροφιά σας!

Ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ εἶνα λεπτὸ ἀεράκι ἔβαινε τὰ κροτάλια τῶν λουλουδιῶν, καὶ εὐρέθησαν εἶτοι ἠνωμένα ἢ μαργαρίτα ἢ παπαροῦνα καὶ τὸ τριφύλλι εἶε εἶτα φίλημα ἀφοσιώσεως καὶ λατρίας!

Μία πατολοῦδα ἐπέταξε χαροπὴ ἐπάνω των, ἐτόνισε μεθυσμένη τὸ τραγοῦδί της καὶ εἶπε, γιὰ νὰ ψῆλῃ κ’ εἰς ἄλλα λουλούδια, ποῦ ἦσαν παρακάτω. τὰ ἴδια λόγια ποῦ τῆς εἶπα ἢ ζωὴ ἢ ζωὴ, ποῦ ζεῦρε: νὰ μὲν εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν σημερινὴ της θέσιν.

Τί ὄρατο καὶ θαυμάσια σύμπλεγμα θὰ ἄποτελοῦσαμε κ’ ἡμεῖς, ἀγαπημένα μου παιδιὰ, ἂν ὁ καθένας σας συνίθελλε τὸ κατὰ δύναμιν εἰς τὴν ἀρμονικὴν μετὰ ἡμᾶς συμβίωσιν!

Ἄς μνησθῶμεν τὰ λουλούδια ὅπως ἐκεῖνα, μετὰ τὸν ἰδιαιτέρον καὶ καθενὸς χωριστομόνον, σχηματίζουσι εἰς σύνολον τόσον ἀρμονικόν. εἶτοι καὶ ἡμεῖς ὡς προσπαθήσομεν, ὁ ἕνας μετὰ τὸ χρέος του, ὁ ἄλλος μετὰ τὸ πνεῦμά του, νὰ προσπαθῶμεν εἶνα μπιστέτοι ἀρμονικῶν καὶ τίλειον.

Τὸ μπιστέτο οὗτο ὀνομαζέται κοινωνία, κοινωνία ἀποτελεσμένη ἀπὸ εὐπόροα λουλούδια, τὰ ὁποῖα μετὰ τὸν πολυχρωματισμόν των καὶ μετὰ τὰς παλλασπιδὰς καὶ διαφόρους εὐαδίας των προσενάζουσι τὴν τελειότεραν ἀρμονίαν ἐκεῖ, ποῦ θὰ ἐπαρρίμετε κἀναίς νὰ ἴδῃ τὴν ἀσπρηνοῖαν, τὴν δασαρμονίαν, τὴν ἀσχημίαν.

Διὰ νὰ θαμβώσῃ τὸ κόκκινον κροτάλι της παπαροῦνας, διὰ νὰ ἀποδειχθῇ περισσότερο, πρέπει νὰ σμίξῃ μετὰ τὸ χωριστό σπρατάκι τῆς μαργαρίτας καὶ τ’ ἀνάπαλιν.

Μέσα σὲ τόσας ἀμοσφῆς λουλουδιῶν, ἂν τῆτι καὶ κᾶμμα ἄσχημῶν, ἂν τῆτι καὶ κἀνάς ἀγάθῃ, πίνετα, οὐδὲν εἰς τὴν ἀσπρηνοῖαν.

Τὰ ἄλλα λουλούδια, μέσα σὲ μὴ θαυμάσιον ἀλληλεγγύην, κατορθῶσιν ν’ ἀνιδεξοῦν καὶ τὸ φτωχὸ ἐκεῖνο λουλούδι, ποῦ εἶχε ν’ ἀδισθηθῇ ἀπὸ τὴν τῆτιν.

Τί μεγάλα καὶ ὀφείματα μνησθέντα εἰμποροῦμε νὰ μάθωμεν ἀπὸ τὰ τεκταινὰ λουλούδια ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι οἱ ὑπερήφανοι οἱ ἐγωῖστα, ποῦ νομίζομεν, ὅτι μόνον μᾶς εἴμεθα ἴσοι νὰ θαυμάσομεν, τὰ μεγαλοσχημῶμεν, νὰ ἐξυψώσομεν, περιφρονοῦντες καὶ τὴν ἕξιν καὶ τὸ προτερήματῃ ἢ ἐμπούζοντες τὴν ἀδύνατον καὶ ἀνικανότητά τοῦ ἄλλου!

Ἡ εὐχὴ ἐνὲς ἀτόμου τότε μόνον εἶναι δυνατὴ νὰ θεωρηθῇ τελεία, ὅταν τὸ εὐργουκὸ της ἀποτελέσματα ἐπισπῶνται νὰ ἐξυψώσουν τὴν μηδανότητά τοῦ ἄλλου.

Ἄλλως εἶναι ἄγνοος ἐγωῖστικὴ σκέψις. Ἄθθα, τοῦλάχιστον, πῶς διδάσκουσι τὰ λουλούδια.

ΕΙΣ ΣΦΟΔΡ ΕΝΤΟΜΟΛΟΓΟΣ

(συνέχεια από σελίδα 199)

Μα μερικώς κυματοειδείς κάμψεις του καρπού, με το χέρι ακουμβησιμένο επάνω εις το μικρό δάκτυλο, ετοιμάζει, συνδυάζει την αφετηρία του. Έξαφνα το χέρι φεύγει, πετᾷ, στροφογυρίζει, και ιδού κάτω από την γραμμὴν τοῦ ὑποδείγματος ἐξελίσσεται στεφάνη ἀπὸ κύκλους, σπείρας καὶ ἑλικας, περιορίζοντας ἓνα πουλὶ με τ' ἀνοικτὰ πτερὰ. Καὶ ὅλ' αὐτὰ, παρακαλῶ, με κόκκινη μελάνη, μόνη ἀνταξία τοιαύτης γραφίδος. Μικροὶ καὶ μεγάλοι ἐμένομεν με ἀνοικτὸ στόμα ἔμπροσθεν εἰς αὐτὰ τὰ θαύματα!

Τὸ βράδυ, εἰς τὴν βεγγέρα, ἐπερνούσαμε ἀπὸ χέρι σὲ χέρι τὸ ἀριστούργημα, ποῦ ἔφεραν ἀπὸ τὸ σχολεῖο!

— Τί ἄνθρωπος, ἔλεγαν, τί ἄνθρωπος αὐτός, ποῦ με μιὰ κονδυλιά χαράζει τὸ Ἅγιον Πνεῦμα!

Τί ἐδιαβάσαμε εἰς τὸ σχολεῖόν μου;

Τὸ πολὺ-πολὺ, εἰς τὴν κλασικὴν γαλλικὴν, μερικὸς περικοπὸς τῆς ἱερᾶς ἱστορίας. Τὰ λατινικὰ ἐπανήρχοντο συχνότερον, διὰ νὰ μάθωμε νὰ ψάλλωμε εἰς τὸν ἐσπερινὸν ὡς πρέπει. Οἱ πλέον προχωρημένοι ἐδοκίμαζαν νὰ συλλαβίσουν τὰ χειρόγραφα, κἀνὴν πωλητήριον, γραμμένο με τὴν κακογραφία κἀνένος συμβολαιογράφου.

Καὶ ἡ ἱστορία, ἡ γεωγραφία; Κἀνεὶς ποτε δὲν ἤκουσε νὰ γίνεταί λόγος διὰ παρόμοια πράγματα. Τί μᾶς ἐμελλεν, ἐπὶ τέλους, εἴαν ἡ γῆ εἴηαι στρογγυλὴ ἢ κυβικὴ. Ἡ δυσκολία τοῦ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ κἀνεὶς νὰ παραγάγῃ κἀτι, δὲν θὰ ὀλιγόστανε δι' αὐτὸ.

Καὶ ἡ γραμματικὴ; ὁ δάσκαλος πολὺ ὀλίγον ἐσκοτίζετο δι' αὐτὴν καὶ ἡμεῖς ἐτι ὀλιγότερον. Ὄνομα οὐσιαστικόν, ὀριστικὴ, ὑποτακτικὴ καὶ ὅλα τ' ἄλλα ὄνοματα τῆς γραμματικῆς γλώσσης θὰ μᾶς ἐξέπληττον διὰ τὸ πρωτοφανὲς αὐτῶν καὶ διὰ τὴν στρυφνὴν διατύπωσίν των. Ἡ ὀρθοέπεια τῆς γλώσσης, γραπτῆς τε καὶ προφορικῆς, θὰ ἐμάνθανετο διὰ τῆς χρήσεως· ἡ μομφὴ τῆς συνειδήσεως ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου δὲν ἐστενοχώρει κἀνεῖνα ἐξ ἡμῶν ὑπὲρ τὸ δέον. Ποιὸς ὁ λόγος νὰ λεπτολογῇ κἀνεὶς, ὅταν μετὰ τὴν ἀποφοίτησιν θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἀγέλην τῶν προβάτων; Καὶ ἡ ἀριθμητικὴ; Ναί, ἐκἀμναμεν ὀλίγην, ἀλλ' ὄχι ὑπὸ τὸ σφόν αὐτὸ ὄνομα.

Τὸ μάθημα ὀνομαζέτο μέτρομα. Ὁ μαθητὴς ἔγραφε ἀριθμοὺς ὄχι πολυσυνθέτους· νὰ τοὺς ἀθροίσῃ, νὰ τοὺς ἀφαιρῇ ἦτο ἡ συνήθης ἐργασία. Κάθε Σάββατον ἑσπέρας, διὰ νὰ κλείσῃ ἡ ἑβδομάς, εἰδίδετο τὸ σύνθημα τοῦ μετρημάτος. Ὁ δυνατώτερος ἐσηκῶνετο με θάσρος καὶ με ἠχηρὰν φωνὴν ἀπεστήθιζε τὴν πρώτην δωδεκάδα τοῦ πυθαγορείου πίνακος· λέγω δωδεκάδα, διότι τότε, ἔνεκα τοῦ παλαιοῦ δυαδικοῦ συστήματος, ἐπεκράτει συνήθεια νὰ ἐκτείνεταί μέχρι τοῦ δώδεκα ὁ πίναξ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ.

Ἄμα ἐτελείωνε τὸ τμήμα αὐτὸ, ὅλη ἡ τάξις, καὶ οἱ μικροί, τὸ ἐπανελάμβανεν ἐν χορῷ με ἰσοῦτον θόρυβον, ὡστε κοττόπουλα καὶ γουρουνάκια ἐκρύπτοντο, εἴαν κατὰ τύχην εὐρίσκοντο εἰς τὴν παράδοσιν.

Καὶ αὐτὸ διαρκεῖς μέχρι δώδεκα φορῶν, τοῦ κορυφαίου ἀρχίζοντος τὴν κατόπιν δωδε-

κάδα, ὅλης τῆς τάξεως ἐπανελαμβάνουσης αὐτὴν δυνατὰ, ὅσον ἠδύνατο νὰ ὑψώσῃ τὴν φωνήν. Ἄπ' ὅλα ὅσα μᾶς ἐμάνθανε τὸ σχολεῖον, ὁ πίναξ ἦτο ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐγνωρίζαμε καλλίτερον· τόσον ἡ φωνητικὴ αὐτὴ μέθοδος εἰς τὸ τέλος μᾶς ἐσφηνῶνε τοὺς ἀριθμοὺς στὸ κεφάλι.

Δὲν θέλω νὰ πῶ, ὅτι με αὐτὸ ἐγινόμεθα ἱκανοὶ ἀριθμητικοί· οἱ ἱκανώτεροι εὐκόλως ἐχάνοντο μέσα εἰς τὸ πηλίκον τοῦ πολλαπλασιασμοῦ. Ὅσον διὰ τὴν διαίρεσιν, ἦσαν σπάνιοι ὅσοι ἠμποροῦσαν νὰ φθάσουν ἕως σ' αὐτὴν. Ἐν τέλει, διὰ νὰ λύσωμεν τὸ παραμικρότερον πρόβλημα, προσετρέχαμεν περισσότερον εἰς συλλογισμοὺς, παρὰ εἰς τὴν λελογισμένην τοῦ ἀριθμοῦ ἐπέμβασιν.

Ἐπὶ τέλους, ὁ δάσκαλός μας ἦτο λαμπρὸς ἄνθρωπος, εἰς τὸν ὁποῖον, διὰ νὰ διευθύνῃ καλὰ τὸ σχολεῖον, ἐν μόνον ἔλειπε πράγμα, ὁ ἀπαιτούμενος καιρὸς. Μᾶς ἀφιέρωνε τὸν ὀλίγον καιρὸν, ποῦ τοῦ ἄφιναν ἐλεύθερον τὰ πολλὰ του ὀφείλια. Ἐν πρώτοις διηύθυνε τὰ ὑπάρχοντα ξένου εἰς τὸ χωριὸν κτηματίου, ὁ ὁποῖος σπανίως ἔκαμνε τὴν ἐμφάνισίν του. Εἶχεν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψίν του παλαιὸν πύργον με τέσσαρα προπύργια, ποῦ εἶχον γίνεαι περιστρεφῶνες· πρωτοστατοῦσεν εἰς τὴν συγκομιδὴν τοῦ χόρτου, τὸ κτύπημα τῶν καρυδιῶν, τὴν ἐσοδείαν τῆς πατάτας, εἰς τὸ θέρισμα τῆς βρώμης. Τὸ καλοκαίρι τὸν ἐβοηθούσαμεν. Τὸ σχολεῖον, ὅπου ἐφοιτούσαμεν τακτικὰ τὸν χειμῶνα, ἦτο κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν κενόν. Ἐμμενὸν μόνον, μὴ χρησιμοποιήσιμα ἀκόμη εἰς ἀγροτικὰς ἐργασίας, μερικὰ παιδιὰ, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐκείνος, ὁ ὁποῖος ἐμελλε μιαν ἡμέραν νὰ γράψῃ τὰ ἀλησιμόνητα αὐτὰ ὑμῶνά. Ἡ τάξις ἦτο τότε ζωηρότερα. Συχνὰ εἰδίδετο τὸ μάθημα ἐπάνω εἰς τὸ χόρτο ἢ καὶ ἀχύρα, συχνότερα ἀκόμη ἢ ὡρα ἐπερνούσε εἰς τὸ νὰ καθαρίζεται ὁ περιστερεὼν καὶ νὰ σκοτώνωνται οἱ σαλιάγκοι, ποῦ ἐβγαίνον μετὰ τὴν βίσχην ἀπὸ τὰ προπύργια των, τὰ ὑψηλὰ ἀπὸ τσαλιὰ περιφράγματα τοῦ κήπου, ὁ ὁποῖος προσηρτίζετο εἰς τὸν πύργον.

(ἀκολουθεῖ)

ΝΟΕΜΗ Α. ΖΩΗΡΟΥ

ΦΥΣΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

Ἡ ΥΓΕΙΑ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Προφυλάξεις ἀπὸ τῶν κινδύνων.

Ἡ ζωὴ, ἡ ὄρασις, ἡ κίνησις ἔχει καὶ τοὺς κινδύνους τῆς. Οἱ κίνδυνοι παρουσιάζονται εἴτε ἀπὸ τὴν φύσιν, εἴτε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ καλῶς μορφωμένος ἄνθρωπος, ἐκεῖνος, ποῦ θέλει νὰ εἴηαι προετοιμασμένος διὰ τὴν ζωὴν, πρέπει νὰ γνωρίζῃ νὰ τοὺς παρακάλυπται καὶ νὰ τοὺς ὑπερνικᾷ.

Ἐμιλήσαμεν διὰ τὰς θαλασσίας ἐκδρομὰς καὶ διὰ τὴν χρησιμότητα τοῦ κολυμβιοῦ. Ἐπειδὴ ἡ θάλασσα ἔχει τοὺς κινδύνους τῆς, δὲν ἐπαταῖ δι' αὐτὸ, ὅτι πρέπει νὰ τὴν ἀποφεύγωμεν· λογικώτερον εἶναι νὰ γνωρίζωμεν νὰ φαινόμεθα ἰσχυρότεροι.

Ἡ κατωτέρω εἰκὼν παριστάνει ναυαγούς,

πρὸς τοὺς ὁποίους σπεύδει μιὰ λέμβος νὰ τοὺς σώσῃ· τοὺς βλέπετε; εἶναι ἐπάνω εἰς μιαν

Ναυαγοσῶσαι.

σχεδίαν καὶ κάμουν σημεῖον. Ἡ σχεδία τοὺς προστατεύει ἀπὸ τοῦ νὰ βυθισθοῦν καὶ σώζονται. Ἄλλ' ἂν κἀποῖος ἀπὸ τοὺς συντρόφους βυθισθῇ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ κατόπιν ἐξαχθῇ ἀπὸ τοὺς σωτηρὰς του ἡμιθανῆς, τί πρέπει νὰ γίνῃ; πῶς πρέπει νὰ τὸν μεταχειρισθοῦν;

Ἐπικρατεῖ ἡ ἰδέα, ὅτι ὁ πνιγμὸς γίνεται, διότι ὁ πνιγμὸς ἐρρόφησε πολὺ νερό· αὐτὸ δὲν εἶναι ἀληθές. Ὁ πνιγμὸς ἐπέρχεται ἀπὸ διακοπὴν τῆς ἀναπνοῆς. Εἶναι ἀνάγκη, λοιπόν, νὰ ἐπαναφέρωμεν τὴν ἀναπνοὴν εἰς ἐκεῖνον, ποῦ ἐκινδύνευσε. Πῶς εἴμπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτό; Αἱ παρατιθέμεναι εἰκόνες μᾶς τὸ δεῖκνύουσιν. Ὁ λιπόθυμος πρέπει νὰ ἐξαπλωθῇ

ὄπισθας, με τοὺς βραχίονας προσκολλημένους κατὰ μήκος εἰς τὸ σῶμα. Ἐπειτα νὰ τοὺς ὀφώνωμεν καθέτως καὶ νὰ τοὺς καταβιδάζωμεν ὀριζοντίως, εἰς τρόπον, ὥστε αἱ χεῖρες νὰ μένουν ὑψηλότερα τῆς κεφαλῆς, καθὼς φανερόνουν αἱ εἰκόνες αὐταί.

Αἱ κινήσεις αὐταὶ τῶν βραχιόνων βοηθοῦν τὴν λειτουργίαν τῶν πνευμόνων καὶ ἐπαναφέρουν τὴν ἀναπνοήν.

Ο ΓΥΜΝΑΣΤΗΣ

(συνέχεια από σελ. 206)

18.—'Ο πρώτος λαχνός.

— 'Ωστε, μητέρα, νομίζεις, ότι δεν θα είμπορέσωμεν να εδρωμεν ποῦ μένουν αἱ δυστυχισμέναι αὐταὶ κυρίαί; ἔλεγε περίλυπη ἡ Νέλλη εἰς τὴν μητέρα της, ἐνῶ ἐκάθητο εἰς μίαν κομψὴν τραπεζαρίκον, ἐμπρὸς εἰς ἕνα τραπέζι, σκεπασμένο με πολυτελὲς τραπεζομάνδηλον.

Ἡ μητέρα καὶ ἡ κόρη ἐδιώρθωνον τὰ ἐνδύματα τῶν μικρῶν, διότι πρέπει νὰ ξεύρετε, ὅτι ἡ ἀνεσις, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησεν ἡ οἰκογένεια τῆς Νέλλης, δὲν ἤλλαξε διόλου τὰς συνηθείας τῶν καλῶν καὶ ἐργατικῶν αὐτῶν προσώπων.

— Ποῦ τὸ φοδοῦμαι, παιδί μου! Πῶς, χωρὶς κάμμιά πληροφορία, νὰ ἀνακαλύψωμεν τὴν συνοικίαν, ἔπου ἡ Εἰρήνη καὶ ἡ μητέρα της κατέφυγον; . . .

— Ποιὸς ξεύρει! ἡ τύχη ἴσως μᾶς φέρῃ νὰ τὰς συναντήσωμεν εἰς τὸν περίπατον.

— Μάλιστα, πιθανόν! . . . ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ πλανᾶσαι με τέτοιαις ἐλπίδαις καὶ νὰ τὰς θεωρῆς ὡς βεβαιότητα, διότι αὐτὸ εἶναι πράγμα ὅπως διόλου τυχαῖον. Ἡ πρωτεύουσα εἶναι τόσο μεγάλη!

— 'Α! θὰ γυχαριστοῦμαι πάρα πολὺ, ἂν κατώρθωνα νὰ κάμω καλὸ εἰς τὴν ἀγαπητῆ μου Εἰρήνη, τὴν δυστυχισμένη! ἐνῶ εὐρίσκετο εἰς τόσην καλὴν θέσιν, νὰ πέσῃ καὶ νὰ καταστραφῇ ὀλοτελῶς! Ἀλλὰ τώρα πῶς θὰ ζοῦν μητέρα καὶ κόρη;

— Νομίζω, ὅτι ἔχουν μερικὰ εἰσοδήματα θὰ εὐρεθοῦν βέβαια καὶ μερικοὶ συγγενεῖς. . .

— Κάνεις, μητέρα, κάνεις! Τὴν ἤκουσα συχνὰ νὰ τὸ λέγῃ αὐτό. Εἶχε μόνον μίαν εξαδέλφην ὄρφανήν, πολὺ πλούσιαν, ἡ ὁποία ἐνυμφεῦθη κάποιον ὑπάλληλον καὶ ἐφυγαν μακρὰν.

— Νέλλη, τὰ πλοῖα, θέλουν ὄξεια ἢ περισπωμένη; ἠρώτησεν ὁ μικρὸς Παῦλος τὴν ἀδελφὴν του, σκυμμένος τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὰ τετράδια τῆς ἐκθέσεώς του.

— Ἐσχισιάρη! δὲν σοῦ εἶπα πρὸ ὀλίγου, ὅτι τὰ δίχρονα εἰς τὸ τέλος τῶν οὐδατέρων εἶναι βραχέα;

— Νέλλη, ἀγαπημένη μου Νέλλη, δὲν κατορθῶνω νὰ περάσω αὐτὴ τὴν βελόνα, ἠκούσθη νὰ λέγῃ μιὰ παραπονεμένη φωνή.

Ἦτο ἡ φωνὴ τῆς μικρᾶς Τιτίνας, ἡ ὁποία, κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν μεγάλων, ἔρραπτε καὶ αὐτὴ με πολλὴν ὀρεξιν, τὰ ροῦχα τῆς κούκλας τῆς βέβαια.

Ἡ μεγάλη ἀδελφὴ ἐπέρασε τὴν βελόνα καὶ ἦτο ἑτοιμὴ νὰ συνεχίσῃ τὴν ὁμιλίαν διὰ τὴν Εἰρήνην καὶ τὴν μητέρα της, ὅτι ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ ἐβάνη ὁ πατέρας τῆς Νέλλης.

— Πῶς; τόσο γρήγορα; εἶπεν ἡ μητέρα, εἰς τὸ πρόσωπον τῆς ὁποίας ἀπετυπώθη ἡ εὐχαρίστησις, ὅτι ἔβλεπε τὸν σύζυγόν της, καὶ κάποια σιὰ ἀνησυχίας.

Τὰ παιδιά ἔτρεξαν γύρω εἰς τὸν πατέρα των, ἡ δὲ Νέλλη τοῦ ἐπαιρνε τὸ καπέλλο καὶ τὸ μπαστούνι του.

— Σοῦ συνέβη τίποτε ἔκτακτον; ἠρώτησε καὶ πάλιν ἡ μητέρα.

— 'Οχι, μὴ ἀνησυχῆς, ἀγαπητῆ μου! μίαν εὐτυχῆς συγκηρία με φέρει ἐδῶ αὐτὴν τὴν στιγμὴν πρὸ ὀλίγου ἐπήγα εἰς κάποιον πελάτην μας, ποῦ μένει ἐδῶ κοντά, μερικὰ χρεώγραφα λαχειοφόρα, τὰ ὁποία μᾶς εἶχεν ἀναθέσει νὰ τοῦ ἀγοράσωμεν. Τώρα ἐπιστρέφω ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἐπέρασα νὰ σὰς ἴδῶ. Ἔχω μάλιστα νὰ σὰς εἰπῶ καὶ κάτι!

— Σὰν τί;

— Ἀπλούστατα ἀπὸ παρεξήγησιν, ἠγόρασα μίαν ὁμολογίαν περισσοτέραν ἀπὸ ὅσας μᾶς ἐζήτησεν ὁ πελάτης μας καί, ἐπειδὴ ἐδελεάσθη ἀπὸ τὸ κέρδος καὶ ἀπὸ τοὺς ἐπωφελεῖς δότους, δι' αὐτὸ τὴν ἐκράτησα διὰ λογαριασμὸν σας.

— Καὶ κοστίζει πολὺ αὐτὴ ἡ ὁμολογία;

— Σχεδὸν διακόσια φράγκα δὲν εἶναι σχεδὸν τίποτε, ἀλλ' ἂν μᾶς εὐνοήσῃ ἡ τύχη, αὐτὴ ἡ ὁμολογία τῶν διακοσίων φράγκων εἴμπορεῖ νὰ ἐξαργυρωθῇ με εξακοσίας χιλιάδας ἢ τριακοσίας χιλιάδας, ποσόν, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ μίαν σπουδαίαν περιουσίαν.

— Ἐξακοσίου χιλιάδας φράγκα!

— Τριακοσίου χιλιάδας! ἐβόναξαν ταυτόχρονον ἡ Νέλλη καὶ ἡ μητέρα της με ἐκπληξιν.

— Εἴμπορεῖ νὰ πληρωθῇ πολὺ ὀλιγότερον, διότι δὲν εἶναι βέβαιον, ὅτι θὰ κερδίσῃ τὸν πρῶτον λαχνόν, ἀλλὰ δὲν ἔχομεν, τέλος, νὰ χάσωμεν τίποτε τὰ διακόσια φράγκα δὲν θὰ παραβλάψουν τὰ ἐξοδὰ μας καὶ δὲν θὰ μᾶς εἶναι δυσάρεστον νὰ ἔχομεν εἰς τὸ συρτάρι μᾶς τὴν ἐλπίδα αὐτὴν τοῦ κέρδους.

— Θεέ μου! ἂν θὰ κερδίσωμεν ἕνα τέτοιο ποσόν, πόσον θὰ εἶμαι εὐτυχῆ; εἶπεν ἡ Νέλλη με πολλὴν ζωνηρότητα, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ πατέρας της ἔστρεψεν ἀποτόμως πρὸς αὐτήν.

— 'Ωστε ἀγαπᾶς πολὺ τὸ χρῆμα σὺ; τὴν ἠρώτησε με ἐκπληξιν καὶ με δυσπρόσκειαν σχεδόν.

— 'Ω! ὅπως διόλου, ἀπήντησεν ἐκείνη με εἰλικρίνειαν· ἀλλὰ, ἂν θὰ γίνωμεν πλούσιοι, θὰ εἴμπορούσαμεν νὰ ζητήσωμεν νὰ εδρωμεν καὶ νὰ βοηθήσωμεν τὴν μητέρα της Εἰρήνης. Ἄν λέγω καλὰ, πατέρα; διότι πρέπει, ἐπὶ τέλος, νὰ τὰς εδρωμεν καὶ νὰ τὰς κάμωμεν καλόν, ἀφοῦ ἡ θεοποιὴς Εἰρήνη ἐδοῦθη πρῶτα ἡμᾶς.

— Ἐλα νὰ σὲ φιλήσω, Νέλλη μου, εἶπεν ὁ πατέρας με συγκίνησιν, καὶ συγχώρεσέ μου, διότι παρεξήγησα τὴν ἐννοίαν τῶν λόγων σου· εἶσαι καλὴ καὶ εὐγνώμων κόρη!

— Πατερᾶκη, εἶπε τότε ὁ μικρὸς Παῦλος, τοῦ ὁποίου ὁ νοῦς εἶχεν ἐργασθῆ ἐν τῷ μεταξύ, καὶ ὅστις δὲν ἐφαίνετο, ὅτι ἐπρόσεξεν εἰς τὴν ὁμιλίαν ἐκείνην, πατερᾶκη, ἀπὸ ποῦ ἔρχεται τὸ χρῆμα ἐκεῖνο, ποῦ εἴμποροῦμεν νὰ κερδήσωμεν με τὴν ὁμολογίαν αὐτήν; ποῖος τὸ δίδει;

(ἀκολουθεῖ)

ΚΛΕΙΘ

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Καθὼς ἐγινε καὶ εἰς τὴν Πρωτοχρονίαν, τὸ «'Ασ' Όλα» ἀπηυθύνθη πρὸς τὰς διευθύνσεις τῶν σχολῶν καὶ ἐζήτησεν, ὅπως τοῦ ὑποδειχθῶσι μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι πτωχοί, ἀλλὰ, πρὸ παντός, ἠθικοὶ καὶ ἐπιμελεῖς. Αἱ σχολαὶ τότε ἐφωδίασαν τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα, τὰ ὁποία εἶχον τὰ προσόντα ταῦτα, με ἰδιαιτέρων συστατικῆν ἐπιστολήν των καὶ ἕκαστον ἀπὸ αὐτὰ ἤροχετο εἰς τὰ γραφεῖά μας καὶ ἐπαιρνε τὸ βοήθημά του.

Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ὑπολογίζομεν, ὅτι ἐνηργετήθησαν περισσοτέρα τῶν 70 παιδιῶν, διότι τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον ἐδίδετο εἰς ἕκαστον, δὲν ἦτο ὀλιγώτερον τῆς 1 λίρας διὰ τὰς σχολὰς τῶν περιχώρων, οὐδὲ κατὰ τερὸν ἀπὸ 1 1/2, διὰ τὰς σχολὰς τῆς πόλεως.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐγένετο ἡ διανομή, τῆς ὁποίας καὶ τὰ ἀποτελέσματα δημοσιεύομεν.

Α' κατάλογος διανομῆς.

Εἰς Ἀρσενάγωγίου Γαλατᾶ . . .	Λίραι 4 50
• Β' Ἀσιακὴν Σχολὴν Ἀρσένων Ἁγίου Κωνσταντίνου . . .	• 4 50
• Γ' Ἀσιακὴν Σχολὴν Ἀρσένων Ἁγίας Τριάδος . . .	• 4 50
• Παρθενάγωγίου Ἁγίου Κωνσταντίνου . . .	• 4 50
• Παρθενάγωγίου ὁδοῦ Ναυῆ . . .	• 4 50
• Ἀρσενάγωγίου Ἐπαγγελιστρίας . . .	• 4 50
• Παρθενάγωγίου . . .	• 4 50
• Ἀρσενάγωγίου Φαρμιοῦ . . .	• 4 50
• Παρθενάγωγίου . . .	• 6.—
• Ἀρσενάγωγίου Κωνσταντείου . . .	• 5.—
• Ἀρσενάγωγίου Διαπλασιονίου . . .	• 4 50
• Ἀρσενάγωγίου Χρυσουπόλεως . . .	• 4.—
• Παρθενάγωγίου . . .	• 3.—
• Ζωοτροφουπόλεως Ἀρσενάγωγίου Δεζβαλίου . . .	• 3.—
• Ζωοτροφουπόλεως Παρθενάγωγίου Δεζβαλίου . . .	• 3.—
• Ἀρσενάγωγίου Μακροχωρίου . . .	• 4 50
• Παρθενάγωγίου . . .	• 4 50
• Παρθενάγωγίου Βαλατᾶ . . .	• 3.—
• μαθητὴν Γυμνασίου . . .	• 3.—

Λίραι 78 50

Καίτοι μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς τῆς ἐκτυπώσεως τοῦ Πασχαλικοῦ Παιδικοῦ «'Ασ' Όλα» ἐγένοντο δεκταὶ καὶ καταχωροῦντο αἱ προσφοραί, πάλιν ἡ προθυμία τῶν ἀναγνωστῶν μας διήλθε τὰ χρονικὰ ὄρια καὶ ἀργότερον μᾶς ἐστάλησαν τὰ ἐπόμενα ποσά, τοιοῦτοτρόπως δὲ τὸ ἐξαγγελθὲν ποσόν τῶν 111 λιρῶν ἀνέρχεται σήμερον εἰς 115 λίρας.

ΙΒ' κατάλογος ἀποστολῶν.

Κ. Π. Σ.	Γρ. 200.—
Σοφία Νεραντζή	• 100.—
Μαριάνθη Βέικου	• 40.—
Φοτεινὴ Φωκίδου	• 25.—
Ἰωάνν. Κ. Κωνσταντάρου	• 20.—
Ἄρστης Τσάντη	• 15.—
Γεώργιος Μ. Βαυτοῦ	• 5.—
Ὀρφάνων τόξον	• 5.—

Γρ. 410.—

Ἐκ τῶν προηγουμένων καταλόγων • 11114 50

Ἐξαρχοθέντα ἐν ἔλαρ Γρ. 11524 50

ΑΠΟ ΤΑ ΩΦΕΛΙΜΑ ΖΩΙΑ

ΑΙ ΕΥΕΡΓΕΣΙΑΙ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ

Ἀγαπητοί μου φίλοι, σήμερον θὰ σᾶς δώσω ἓνα πολὺ εὐχάριστον καὶ διδακτικὸν μάθημα. Ὅλοι σας ἀγαπᾶτε τὰ πτηνὰ, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, καὶ διὰ τοῦτο προσπαθεῖτε μὲ διάφορα μέσα νὰ συλλάβετε κἀνὲν ἕξ αὐτῶν καὶ νὰ τὸ κλείσετε εἰς κλωβί, διὰ νὰ σᾶς εὐχαριστῇ μὲ τὸ ὄραϊον κελάδημά του. Καὶ ὑποθέτετε, ὅτι ἡ πρᾶξις σας αὕτη εἶναι ἀθῶα, ὅπως ἀθῶαι πρέπει νὰ εἶναι ὅλαι αἱ σκέψεις καὶ αἱ πράξεις τῶν παιδίων. Εἶθε ὁμως λανθασμένα, πολὺ λανθασμένα, παιδάκια μου, καὶ ἀπόδειξις ἀπὸ ὅσα θὰ διαβάσετε κατωτέρω. Ἀφίνω μόνα σας νὰ βγάλετε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὸ συμπέρασμα καὶ νὰ διδαχθῆτε ὅσα πρέπει καὶ νὰ διδάξετε καὶ τοὺς ἄλλους, οἱ ὅποιοι ἔχουν τὴν σφαλερὰν ταύτην ἰδέαν.

— Ἡ ἁρμονία ἐν τῇ φύσει.

Ὁ κόσμος ὅλος εἶναι μία τελειοτάτη ἁρμονία. Ἡ ξηρά, ἡ θάλασσα, ὁ οὐρανὸς παρέχουν τὴν ἁρμονίαν ταύτην. Πολλάκις ὁμως ὁ ἄνθρωπος, ἀπὸ ἀμάθειαν ἢ ἀπὸ κακίαν, δοκιμάζει νὰ καταστρέψῃ κἀτι ἀπὸ τὴν ἁρμονίαν ταύτην. Καὶ θέλετε παραδείγματα; Μερικοὶ π.χ. ἀσυλλόγιστοι καταστρέφουν τὰ δάση. Τὸ ἀποτέλεσμα; Χάνονται ἀπὸ τὰ μέρη ἐκεῖνα ἡ ποθητὴ δροσιὰ καὶ αἱ εὐεργετικαὶ βροχαί. Παρόμοιον τι ἔγεινεν εἰς περιοχὴν τινα τῆς Κεντρικῆς Ἀμερικῆς, εἰς τὸν Μεξικανικὸν κόλπον καὶ εἰς τὰ παράλια τῆς Βραζιλίας. Τὸ ἀποτέλεσμα καὶ ἐδῶ σημαντικόν. Ἐβασίλευεν ἔκτοτε εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ὁ κίτρινος πυρετός, μία ἀπὸ τὰς τρομακτικὰς ἐπιδημίας τοῦ Νέου Κόσμου.

Ἀλλὰ τὸ φοβερότερον ὅλων εἶναι ἡ κακίστη συνήθεια, τὴν ὁποίαν ἔχομεν, τοῦ νὰ καταδιώκωμεν ἀρίστους φίλους μας, σπουδαίους εὐεργέτας τῆς φύσεως, χαριτωμένα πλάσματα τοῦ Θεοῦ, τὰ πτηνὰ. Εἶναι τὸ ἴδιον σᾶν νὰ ἐργαζώμεθα νὰ ἀυξήσωμεν καὶ νὰ πολλαπλασιάσωμεν τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἐντόμων, τῶν ἀκρίδων καὶ τῶν σκωλήκων, οἱ ὅποιοι βλάπτουν τὰ φυτὰ, καταστρέφουν τελείως αὐτὰ, ἂν τὰ πτηνὰ τὰ ἀφήσουν ἐλεύθερα καὶ δὲν τὰ φονεύουν μὲ τὸ μικρὸν ράμφος των, ὅπως τοῦτο κάμνουν ἀπὸ τὸ πρῶν ἕως τὸ βράδν εἰς τὰ δάση, εἰς τοὺς κήπους καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς.

— Πῶς καὶ τί καταστρέφουν.

Ὁ μέγας φυσιολόγος Λιναῖος ὑπελόγησεν, ὅτι τρεῖς μνῖαι μὲ ὅσα μικρὰ εἶναι δυνατόν νὰ γεννήσουν ἀπὸ τὰ ἀπειράριθμα ὠά των, θὰ ἐτρώγον ἓνα ἄλογον εἰς τὴν ὥραν, εἰς ὅσην θὰ τὸ ἐτρώγε πεινασμένος ὄρων. Εἰς τὰ 1700 εἰς τὴν Ὀλλανδίαν ἤρχισαν νὰ καταστρέφονται τὰ προχώματα τῶν χαμηλῶν παραλίων, διότι ἐπέπεσαν τὰ χονδρὰ καὶ ἰσχυρὰ ξύλα, τὰ ὁποῖα ὑπεστήριζον οὗτά. Αἱ πλήμυραι ἦσαν συχναὶ καὶ καταστρεπτικαί. Ἀπεκαλύφθη, ὅτι καταστρεπτικὸς σάραξ κατέτρωγε τὰ ξύλα ταῦτα. Οἱ Ὀλλανδοὶ ἦσαν ἀηλιπισμένοι, διότι οὐδὲν φάρμακον ἐστάθη δυνατόν νὰ καθαρῆσιν τὰ ξύλα ἀπὸ τὸν σάρακα. Ἐπὶ

τέλους ἓνα μικρὸν πτηνὸν ἀπεδείχθη, ὅτι ἦτο ἱκανὸν νὰ ἐξαφανίσῃ τὸν ἀπαίσιον ἐχθρὸν τῆς Ὀλλανδίας. Τὸ πτηνὸν αὐτὸ ὀνομάζεται ὀλλανδιστὶ σκηνοποῦλι, λατρεύεται δὲ ἀπὸ ὅλους τοὺς Ὀλλανδοὺς ὡς ἐθνικὸς των προφήτης. Καὶ πολὺ δικαίως. Τί ἄλλο ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ ἐναντίον τῆς τρομακτικῆς γονιμότητος τῶν ἐντόμων τούτων, ἕκαστον τῶν ὁποίων εἰς διάστημα 24 ὥρων ἐγέννα 80 χιλιάδας ὠά; Ἄλλος φυσιολόγος, ὁ Μισελέ, ἀναφέρει, ὅτι εἰς μεθυσμένος ἀπεκοιμήθη μίαν φορὰν πλησίον πτώματος ἀλόγου. Τὰ ἔντομα καὶ οἱ σκωλήκες, οἱ ὅποιοι ἤρχισαν νὰ τρώγουν τὸ θνησιμαῖον, ἐπστέθησαν καὶ κατὰ τοῦ ἀναισθητοῦ μεθυσμένου, ὁ ὁποῖος φαντάζεσθε τί τραγικὸν θάνατον ἐδοκίμασεν. Εἰς τὰς τροπικὰς χώρας τὸ κακὸν εἶναι ἀκόμη περισσότερον, διότι ἐκεῖ τὰ ἔντομα ταῦτα ἔχουν ἰσχυρότερα τὰ ὄργανά των, μὲ τὰ ὁποῖα προξενοῦν τὴν καταστροφὴν. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ὁ Πανάγαθος Θεὸς ἐστελε τὰ μικρὸν πτηνὸν κολύβριον, τὸ ὁποῖον εἶναι ὁ μοναδικὸς διώκτης τῶν καταστρεπτικῶν τούτων ἐντόμων. Ἡ φυλλοξήρα, δεκαπέντε ἡμέρας ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς της, γεννᾷ 200-250 ὠά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ ἐξέλθουν ἄλλαι τόσαι φυλλοξήραι. Εἶναι ἀπερίγραπτοι αἱ καταστροφαί, τὰς ὁποίας μέχρι τοῦδε τὰ φοβερὰ ταῦτα ἔντομα ἔχουν ἐπιφέρει εἰς τὰς ἀμπελούς ὅλου τοῦ κόσμου.

— Τὸ ἔργον τῶν πτηνῶν.

Ἀλλὰ ὅσην ἀφθονίαν ἔδωκεν ἡ φύσις εἰς τὴν γονιμότητα τῶν βλαβερῶν τούτων ἐντόμων καὶ τῶν σκωλήκων, ἄλλην τόσην λαιμαργίαν ἔχουσιν εἰς τοὺς ἀκουράστους διώκτας των, εἰς τὰ πτηνὰ. Ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ θὰ ἐξυπνήσουν εἰς τὴν φωλεάν των, ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς ἀφοῦ τονίσουν τὸ γλυκὺ πρωῖνὸν ἄσμά των, μέχρι βαθείας νυκτός, ἐπὶ τῶν δένδρων, εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς τοὺς κήπους, πλησίον εἰς τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν, εἰς τὰ τέλματα, πολλάκις καὶ μέσα εἰς τὴν γῆν, τὰ ράμφη τῶν πτηνῶν ἀδιάκοπα φονεύουν, ἐξολοθρεύουν τοὺς ἐχθροὺς τούτους τοὺς ἐπιζημίους τῆς βλαστήσεως. Κατὰ τὸν Ἀνδρέαν Τερνέ, τὸ πρῶτον πουλί, ποῦ ἐξυπνᾷ τὸ πρῶν, εἶναι ὁ κορυδαλός, ἀσπονδος καὶ ἀμελικτος ἐχθρὸς τῶν ἐντόμων, τὰ ὁποῖα βλάπτουν τὸν σῖτον. Ἔνεκα τούτου καὶ τὴν φωλεάν του τὴν κτίζει χαμηλά, πλησίον εἰς τὰς ρίζας τῶν στάξεων.

— Μερικαὶ λεπτομέρειαι.

Ὅταν τὸ βράδν μὲ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἐπανερχονται εἰς τὴν φωλεάν των, τὸ εὐεργετικὸν ἔργον των ἔχει ἐκτελεσθῆ μὲ τὸ περιπλέον. Καθεὶς ἕξ αὐτῶν ἔχει φονεύσει τὸ ὀλιγώτερον 500 ἔντομα καὶ ἄλλα τόσα αὐγά των. Ἡ ἀηδὼν εἶναι ἕκ τῶν πτηνῶν, τὰ ὁποῖα καταστρέφουν πολλὰ βλαβερὰ ἔντομα, τὸ δὲ φλώριον ὑπερέχει κατ' ὄγκον. Παραδέχονται, ὅτι ζεύγος φλωρίων εἶναι ἱκανὸν νὰ προφυλάξῃ ἀπὸ βλαβερὰ ἔντομα μεγάλην ἑκτασίν φυτείας. Εἶναι ὁ τρόμος πρὸ πάντων τῶν ἀκρίδων. Ὁ ἔκωψ (τσαλαπετεινός), ἂν δὲν ἱκανοποιηθῇ ἐκ τοῦ κνηγίου τῆς ἡμέρας, ἀσχολεῖται καὶ τὴν νύκτα, ἀνοίγων μὲ τὸ ράμφος του τὰς σχισμὰς τῶν κορυμῶν τῶν δένδρων καὶ ἐξάγων ἀπὸ αὐτὰς τὰ φθοροποιὰ ἔντομα. Ἡ χελιδὼν, ὅταν τάχιστα ὡς

βέλος πετᾷ εἰς τὸν ἀέρα, καθαρίζει τὴν ἀτμόσφαιραν ἀπὸ πλείστα ἔντομα πετώντα καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ εἶδος κωνώπων, οἱ ὅποιοι προξενοῦν τοὺς ἐλώδεις καὶ τοὺς ἄλλους πυρετούς.

Ἄλλα πτηνὰ χρησιμεύουν ὡς σύντροφοι καὶ συμβοηθοὶ τῶν ποιμένων. Ἡ κίσσα (καρακάξα) καὶ ἓνα εἶδος περιστερᾶς, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται μαργγῶ, κάθεται ἀφοβα εἰς τὰ κέρατα τοῦ βοῦς καὶ τοῦ προβάτου, καὶ διώκει κάθε ἔντομον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐδοκίμαζε νὰ κεντήσῃ τὸ ἥσυχον βόσκον ζῶον. Τὸ ἴδιον κάμνει καὶ ὁ δρυκολάπτης, εὐχαριστούμενος πολὺ, ὅπως γράφει ὁ Μισελέ, ὅταν ἀκούῃ τὴν φλογέρα τοῦ βοσκοῦ, μετὰ τοῦ ὁποίου μὲ τὸ ἄσμά του τὸ μελωδικὸν οὐχὶ σπανίως δίδει εὐχαρίστους συναυλίας.

(τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΑΝ. Θ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Λουλούδια ἄς διαλέξωμε καὶ ρόδα καὶ κρίνα, κ' ἐλάτε νὰ πλέξωμε στεφάνια μ' ἐκεῖνα στὸ Μάη, ποῦ σήμερα προβάλλει στὴ γῆ.

Τ' ἀηδόνια συμφώνησαν — τῆς γῆς ἀγγελούδια — καὶ βρῆκαν κ' ἐτόνισαν καινούργια τραγούδια στὸ Μάη, ποῦ σήμερα προβάλλει στὴ γῆ.

Οἱ κῆποι, ποῦ στόλισαν τὸ κάθε κλωνάρι, εὐθὺς μοσχοδόλησαν κι' ἀνθήσαν, γιὰ χάρι τοῦ Μάη, ποῦ σήμερα προβάλλει στὴ γῆ.

Ἡ θάλασσα γίνεται καθρέπτης καὶ πάλι, τὸ κύμα τῆς χύνεται κι' ὁ φλοῖσος τοῦ ψάλλει στὸ Μάη, ποῦ σήμερα προβάλλει στὴ γῆ.

Χορεύει τὸ πρόβατο, τ' ἀρνάκι βελάζει, κι' ἀπ' τὸν ἀγκαθόδατο δροσοῦλα σταλάζει στὸ Μάη, ποῦ σήμερα προβάλλει στὴ γῆ.

Λουλούδια ἄς διαλέξωμε, κλωνάρια ἀνθισμένα, στεφάνια νὰ πλέξωμε, δροσιὰ ραντισμένα, στὸ Μάη, ποῦ σήμερα προβάλλει στὴ γῆ.

